

Άννα Φόνσου στο TheOpinion: «Μ' αρέσει, οι ηθοποιοί, να ζουν όπως τους αξίζει!»

theopinion.gr/synteneykseis/anna-fonsoy-sto-theopinion-m-aresei-oi-ithopoioi-na-zoyn-opos-toys-axizei/

 overlay-clever

Ο έρωτας είναι αυτός που κυριαρχεί στη νέα παραγωγή του ΚΘΒΕ «Ρωμαίος και Αννέτα» του Ζαν Ανούιγ, σε σκηνοθεσία Άννας Φόνσου, στο Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών. Μια παράσταση, αφιερωμένη στη μνήμη του Αλέξη Σολομού.

ADVERTISING

Κατευθυνόμενη προς το Μικρό Θέατρο της Μονής Λαζαριστών, όπου θα συναντούσα την κυρία Άννα Φόνσου, σκεφτόμουν τις ταινίες στις οποίες έχει πρωταγωνιστήσει... Τις ατάκες, που έχουν ειπωθεί... Προφανώς και ήταν τα δευτερόλεπτα, που τα είχα ξεχάσει όλα!

Με υποδέχτηκε με χαμόγελο στις πρόβες της παράστασης «Ρωμαίος και Αννέτα» του Ζαν Ανούιγ, την οποία και σκηνοθετεί. «Γενικά, ό, τι είναι για τον εαυτό μου, το λέω! Δεν με νοιάζει η κριτική», μου αναφέρει καθώς κάθομαι δίπλα της.

Κι έτσι κατάλαβα ότι, η σκαλέτα των ερωτήσεων, θα μου ήταν εντελώς αχρείαστη. Αρκούσε, απλώς, να απολαύσω αυτά τα λεπτά που είχα διαθέσιμα μαζί της. Και μετά από όλη αυτήν τη συναναστροφή, θα ισχυρίζομαι, δεξιά κι αριστερά, ότι κατάφερα να «κλέψω», με τη σειρά μου, λίγη από την αίγλη του παλιού καλού ελληνικού κινηματογράφου...

Κυρία Φόνσου, ήρθατε και πάλι στη Θεσσαλονίκη. Στο Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, η τελευταία συνεργασία με το οποίο ήταν το 2009.

Τώρα, πια, με άλλη ιδιότητα. Δεν είναι η πρώτη φορά, που καταπιάνομαι με τη σκηνοθεσία. Είναι, όμως, η πρώτη φορά που το κάνω στη Θεσσαλονίκη.

Έχω, βέβαια, τις καλύτερες αναμνήσεις από τότε. Έχω αυτήν την πολυτέλεια στο θέατρο· μπορώ να ζω με λίγα λεφτά, αλλά, όταν θα παίζω θέατρο, θα παίζω ρόλους που μ' αρέσουν. Γι' αυτό κάνω και υποχωρήσεις.

Ήθελα πάρα πολύ να σκηνοθετήσω. Ο Καλλιτεχνικός Διευθυντής έτυχε να δει μια σκηνοθεσία μου στο Ναύπλιο -σκηνοθετώ στο Πανεπιστήμιο μια κωμωδία- και μου είπε: «Τι καταπληκτικά είναι αυτά που κάνεις»; Του απάντησα ότι τα κάνω πολλά χρόνια, απλώς δεν τα λέω. Όχι γιατί τα έχω κρυφά, αλλά δεν με έχει ρωτήσει ποτέ κανένας. Του λέω, λοιπόν, ότι «Αν θέλεις να έρθω, πρέπει να σου στείλω κι ένα έργο που να αρέσει σ' εμένα. Αν δεν μ' αρέσει το έργο, δεν θα 'μαι καλή».

Και του 'στειλα αυτό το έργο, του Ανούιγ. Ο Ανούιγ μ' αρέσει πολύ, γιατί γράφει από έρωτα μέχρι πολιτικό θέατρο. Νομίζω ότι είναι, πια, παγκόσμιος συγγραφέας.

Έχετε ασχοληθεί ξανά με το συγκεκριμένο έργο, με το «Προσκήνιο».

Ναι, το «Προσκήνιο» εγώ το έχω ιδρύσει. Με το «Προσκήνιο» είχα παίξει αυτό το έργο. Το είχε σκηνοθετήσει ο Σολομός και έγραψε τη μουσική ο Μάνος Χατζιδάκις. Τότε, ήμουν πολύ νέα και μου έλεγε ο Αλέξης: «Επειδή είσαι τόσο καλή σε αυτόν τον ρόλο, δεν θέλω, όσο ζω, να το παίξεις καμία άλλη». Και, πραγματικά, όσο ζούσε -κι έζησε πολλά χρόνια- δεν το 'παίξε καμία άλλη.

Είναι η πρώτη φορά, που ανεβάζει Ανούιγ το Κρατικό. Ο Αλέξης ήταν ο μεγάλος μου δάσκαλος και αυτός που μου είπε: «Έπαιξες, πια, στο θέατρο. Δες τη σκηνοθεσία. Είσαι πολύ καλή, έχεις εμπνεύσεις. Να μάθεις και την τεχνική». Όταν μου το 'πε, λοιπόν, αυτό, πήγα να βοηθώ του Βολανάκη, του Κακογιάννη, του Ζιλ Ντασέν... Διάλεξα και τους καλούς!

Και πήγα και τρία χρόνια στη Γερμανία. Όχι για να σπουδάσω, ερωτική μετανάστρια. Κι αντί, εκεί, να παρακολουθώ μαθήματα υποκριτικής, έβλεπα σκηνοθεσίες -δεν ήξερα και καλά γερμανικά- κι έμαθα κι ορισμένες τεχνικές, που δεν τις είχα μάθει ως βοηθός. Έτσι μου κόλλησε το «ψώνιο». Στο Βουκουρέστι έχω ανεβάσει έργα, στο ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. των Σερρών...

Μια συνεργασία, που μεταφέρατε και τώρα στην παράσταση.

Ναι. Ο Γιώργος Ανδρέου γράφει τη μουσική.

Αναφερθήκατε, πριν, στον Μάνο Χατζιδάκι... Σχετίζεται η γνωστή ιστορία με τα κωκ, για να τον πείσετε να σας γράψει μουσική;

Δεν αφορά αυτό το έργο. Ήταν για τη «Λούλου». Από 'κεί και πέρα, έγινε συνεργάτης μας.

Κι επειδή υπάρχει και το «χάσμα γενεών», φαντάζομαι ότι, κάποιιοι, θα διαβάσουν για το «Προσκήνιο» και δεν θα καταλάβουν τι λέμε.

«Προσκήνιο» το είπε ο Αλέξης ο Σολομός. Γιατί κάναμε μπροστά στη σκηνή του Θεάτρου Βεάκη, που ήταν του άντρα μου ιδιοκτησία, ένα προσκήνιο.

Νομίζω ότι αν τώρα, στις μέρες μας, υπήρχε το «Προσκήνιο», θα ήταν εφάμιλλο του Θεάτρου Τέχνης, του Εθνικού... Τότε, ήταν πρωτοπορία να ανεβάζουμε Κάφκα, Βέτεκινγκ- συγγραφείς, δηλαδή, με τους οποίους δεν είχε ασχοληθεί ούτε ο Κάρολος Κουν.

Επειδή ήμουν πάντοτε η επιχειρηματίας, ήθελα να παίζουν ηθοποιοί «εμπορικοί». Δεν μπορούσαμε να πάμε στο Εθνικό, με σνόμπαραν γιατί έπαιζα κινηματογράφο. Γι' αυτό πήρα τον Κούρκουλο, τη Μαίρη Χρονοπούλου, δικούς μου φίλους. Και ήθελα να έχει από πίσω πολύ σοβαρούς ανθρώπους, όπως ήταν ο Σολομός, ο Μόραλης, ο Γκάτσος.

Δεν ξέρω... Επειδή ήμουν πολύ φτωχιά και δεν μου έδινε κανένας σημασία -μου έγραφαν κάτι κριτικές ότι, επειδή έχω πλούσιο άντρα, μπορώ και «κουνιέμαι»- είχα πάντα την επιθυμία να με πάρουν στα σοβαρά. Τώρα, που μεγάλωσα, το 'χω μετανιώσει. Τι πάει να πει να με πάρουν στα σοβαρά; Γιατί, σοβαρή, δεν έγινα ποτέ! Οπότε, άδικος ο κόπος μου και τα εκατομμύρια που ξόδεψα!

Αλλά με αυτό το πείσμα -όταν, πια, είχαμε χωρίσει με τον άντρα μου- συνέχισα το «Προσκήνιο». Δεκατέσσερα χρόνια έπαιζα στον κινηματογράφο, έπαιρνα λεφτά και έκανα δουλειές.

Η επιλογή του έργου του Ανούιγ «Ρωμαίος και Αννέτα» -εκτός από τον συναισθηματικό κρίκο με τον Αλέξη Σολομό- έχει να κάνει και με το κομμάτι του έρωτα;

Είναι σπουδαία η μετάφρασή του. Και διάβασα πολλά και για τον ίδιο. Ήμουν, όταν το έπαιξα, νέα- είκοσι, είκοσι δύο χρόνων. Κι έμαθα πολλά. Έμαθα, ας πούμε, ότι ο Ανούιγ είχε μια ζωή πολύ νορμάλ. Κι η απορία μου ήταν πώς μπορεί, με αυτήν τη νορμάλ ζωή, να γράφει τόσο εξτρίμ πράγματα. Οπότε, κατάλαβα ότι κάτι θα είχε. Θα ήταν καταπιεσμένος.

Μετά έμαθα ότι ήταν «λίγο» δημοσιογράφος. Ήταν γραμματέας του Λουί Ζουβέ, είκοσι χρόνια, άρα έβλεπε θέατρο. Και πολυγραφότατος. Σιχαινόταν τις συνεντεύξεις και τη δημοσιότητα. Όταν, πια, περνούσε ο λόγος του -γιατί, στην αρχή, αγωνίστηκε κι αυτός- ήθελε οι ηθοποιοί να έχουν ένα στυλ- να είναι θεατρικοί ηθοποιοί. Εδώ με βολεύει, γιατί οι ηθοποιοί, που παίζουν, είναι όλοι θεατρικοί.

Όταν, λοιπόν, το διάβασα το έργο, νόμιζα πως έβλεπα τον εαυτό μου στις αντιδράσεις που έχει αυτή η γυναίκα, η Αννέτα... Επειδή έκανε περίεργα πράγματα, τη θεωρούσαν ένα «ψώνιο». Και, τελικά, για τον έρωτα έδωσε τα πάντα. Όταν ερωτεύτηκε, ήταν η μόνη αληθινή- ερωτεύτηκε με ανιδιοτέλεια, δεν περίμενε τίποτα από το να την κρατάει στην αγκαλιά του.

Αυτό με γοήτευσε εμένα. Γιατί πιστεύω όλοι, κι εγώ ακόμη, κάτι έχουμε κι από πίσω όταν ερωτευόμαστε- ερωτευόμαστε έναν, γιατί είναι πολύ σπουδαίος συγγραφέας. Έναν, γιατί έχει πολλά λεφτά. Έναν, γιατί είναι ψιλός, λιγνός με μπλε μάτια. Για αυτήν δεν ίσχυε τίποτα από αυτά. Ερωτεύτηκε, απλώς, αυτό το άτομο, που ήταν διαφορετικό από την ίδια.

Εσείς; Τα δώσατε όλα στον έρωτα;

Έχω δώσει αυτήν την εντύπωση... Όχι, δεν τα έχω δώσει όλα στον έρωτα. Αλλά, οπωσδήποτε, δεν ήμουν ποτέ με κανέναν άντρα με τον οποίο δεν ήμουν ερωτευμένη.

Δεν έχω κάνει υποχωρήσεις. Δηλαδή να πω ότι «Δεν πειράζει. Είναι καλός άνθρωπος. Κι επειδή είμαι και παντρεμένη, έχω και μια κόρη...». Δεν έκανα τέτοιες υποχωρήσεις. Αφού δεν είμαι ερωτευμένη, από 'δώ και πέρα θα του λέω μόνον ψέματα. Και γι' αυτό κι έφευγα.

Τώρα, πώς τα βλέπετε τα πράγματα στα χρόνια των...ψηφιακών σχέσεων;

Λυπάμαι πάρα πολύ. Ακόμα και οι νέοι ηθοποιοί, που τους θαυμάζω απεριόριστα και μ' αρέσουν -πιστεύω ότι είναι καλύτεροι ηθοποιοί από εμάς, με πιο πολλές γνώσεις- δεν έχουν το πάθος, που είχαμε εμείς, για το θέατρο. Δεν έχουν το πάθος για τη ζωή, να την κατακτήσουν. Γιατί την κατακτούν μέσω της κινητής τηλεφωνίας.

Δεν μπορείς να βγαίνεις με έναν άντρα και να τον γνωρίζεις από το facebook. Μόνον που τον γνωρίζεις από 'κεί, δεν πας στο ραντεβού! Τι είναι αυτός; Αργόσχολος, που μπορεί να γνωρίσει μια γυναίκα έτσι; Αυτά με αφήνουν εντελώς αδιάφορη...

Επομένως, να υποθέσω ότι δεν είστε ενεργή στα κοινωνικά δίκτυα.

Όχι, δεν έχω τίποτα δικό μου. Έχουμε το facebook του «Σπιτιού του Ηθοποιού». Και ξέρω αυτά, που μου χρειάζονται. Γιατί, αλλιώς, πώς θα κινηθώ;

Δεν θέλω και να μου στέλνουν μηνύματα. Όταν μου στέλνουν, τα διαβάζω, αλλά δεν απαντάω. Παίρνω τηλέφωνο. Δεν μπορώ έτσι. Να σου πω, αλλά τουλάχιστον να ακούς τη φωνή μου!

Τώρα, πια, τα παιδιά –γιατί έχω και μια εγγονή- αισθάνομαι ότι είναι δυστυχισμένα. Η εγγονή μου είναι δώδεκα χρόνων, ένα κοριτσάκι στην εφηβεία, και μου λέει: «Αχ, μ'αρέσει κάποιος στο σχολείο. Και μου γράφει μηνύματα...». «Γιατί δεν πας να του μιλήσεις;», της απαντάω. Τι να κάνουμε...

Γίνεται μια συζήτηση, για να ανοίξει αντίστοιχη δομή του «Σπιτιού του Ηθοποιού» στη Θεσσαλονίκη. Πώς πάει αυτό;

Αυτό, νομίζω, ότι πάει καλά. Ο Δήμος Θέρμης έχει ένα πολύ ωραίο ακίνητο, στην οδό Φιλίππου & Σιατίστης. Πήγαμε και βρήκαμε τον Δήμαρχο μαζί με τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή, τον κύριο Πελετέκη, και μας είπε ότι θέλει να το κάνουμε. Θα συμφωνήσει και ο Δήμαρχος της Θεσσαλονίκης.

Θα είναι πολύ καλό και για τους ηθοποιούς -που έχετε κι εδώ πολλούς ηθοποιούς με ανάγκη- αλλά και για εμάς που ερχόμαστε, να μην έχουμε τον βραχά του ξενοδοχείου. Ή να μην νοικιάζουν τα παιδιά σπίτι. Παίρνουν τον βασικό μισθό, αν δίνουν το ενοίκιο, δεν τους φτάνει να φάνε μετά.

Ενώ στο «Σπίτι του Ηθοποιού» -όπως έχω εγώ παιδιά που σπουδάζουν, και από τη Θεσσαλονίκη αυτήν τη στιγμή πέντε- τρώνε εκεί. Έχουν πλυντήριο. Κοιμούνται εκεί. Έχουν air condition. Έχουν ό, τι θέλουν, δεν έχουν μοναξιά. Έχουμε αυτοκίνητο να τους μεταφέρει. Οπότε, δεν έχουν δικαιολογία ότι δεν πέρασαν τα μαθήματα. Καμιά!

Πρόκειται για μια σοβαρή δράση. Αυτό που, ίσως, δεν γνωρίζουν πολλοί είναι ότι έχει επεκταθεί και στο εξωτερικό. Στην Ισπανία, ισχύει ότι, γραμματέας, είναι ο Αντόνιο Μπαντέρας;

Ναι και... Δεν τον έχω γνωρίσει ακόμη, αλλά γράφουμε στην κυρία που το διευθύνει. Είναι πολύ μεγάλη ηθοποιός, σαν την Παξινού τη δικιά μας.

Και τη ρώτησα αν, πραγματικά, θα έρθει στην Ελλάδα. Και μετά κατάλαβα τι είπα η γυναίκα... Αλλά μου απάντησε πως ενημερώθηκε, για να έρθει στα εγκαίνια του καινούργιου κτηρίου που κάνουμε.

Έχει πλάκα, γιατί, η γραμματέας μας, με φωνάζει από το μπαλκόνι και μου λέει: «Αχ, αυτός ο Αντώνης... Παίρνει συνέχεια τηλέφωνο και μας ενοχλεί. Ας του απαντήσουμε, αν θέλουμε να έρθει ή όχι». Ελπίζω, γιατί κάνουμε ενέργειες, να έρθει.

Το σημαντικό είναι ότι, εμείς, κατορθώσαμε και κάνουμε δεύτερο κτήριο, το οποίο το λέμε «Ηθοποιών Διερχομένων». Δηλαδή, όταν θα έρχονται από τη Θεσσαλονίκη, για παράδειγμα, να μπορούν να μένουν σ' εμάς και μην έχουν κι αυτοί έξοδα. Μ' αρέσει, οι ηθοποιοί, να ζουν όπως τους αξίζει!

Μιλάτε για «Το Σπίτι του Ηθοποιού» και λάμπετε!

Και δεν κάνουμε μόνον αυτό... Ο Μπιμπίλας κι εγώ –«ψώνιο», που το λέω- τα μεσημέρια πηγαίνουμε φαγητά σε ηθοποιούς, που δεν μπορούν να σηκωθούν από το κρεβάτι. Μια φορά την εβδομάδα τους καθαρίζουμε τα σπίτια τους. Κάνουμε πολλά πράγματα!

Αν δεν έχουμε λεφτά και δεν μπορούμε εμείς να τους φιλοξενήσουμε, γιατί δεν έχουμε υποδομή, έχουμε συμπτυχθεί με το Γηροκομείο Αθηνών και περνάνε πολύ καλά. Πάμε, κάνουμε και παραστάσεις. Είναι πολλοί ηθοποιοί κι εκεί που δεν έχουν σπίτι, σύνταξη. Δεν έχουν τίποτα.

Η ιστορία ίδρυσής του είναι, πάνω-κάτω, γνωστή. Την έχετε αναφέρει σε αρκετές συνεντεύξεις σας. Μου μιλήσατε για τις παροχές και αναρωτιέμαι τι θα γινόταν, εάν δεν υπήρχε για να καλύψει αυτές τις ανάγκες...

Αυτό χαίρομαι, που μου το λες. Γιατί, επιτέλους, το λένε και οι ηθοποιοί: «Αν δεν είχαμε “Το Σπίτι του Ηθοποιού”, τι θα γινόμασταν»;

Είναι μια παρηγοριά άμα σκεφτείς ότι, αν ξεμείνεις, έχεις πού να πας. Όταν έρχονται, «ξελογιάζονται»! Έχουμε κινηματογράφο Παρασκευή και Σάββατο. Κάνουμε παραστάσεις με τα παιδιά εκεί. Τώρα, τον χειμώνα, θέλω να ανεβάσουμε μια παράσταση και να μοιραστούν τα λεφτά. Να είναι δικά τους ό, τι βγάζουμε.

Τα κοστούμια της παράστασης «Ρωμαίος και Αννέτα» είναι δανεισμένα από 'κεί;

Όχι, τα κάνω εγώ όμως. Είναι δικιά μου η έμπνευση. Έχω μανίες.

Στην ιστορία του «Ρωμαίου και της Αννέτας», όλα γίνονται στη θάλασσα. Και σκέφτηκα να είναι μπλε τα κοστούμια, σε όλες τις αποχρώσεις του, και άσπρα.

Αγαπάτε τη θάλασσα;

Ναι! Μεγάλωσα σε νησί, στην Τήνο. Κι απ' την Άνδρο ήταν η μητέρα μου. Μ' αρέσει η θάλασσα πολύ. Με χαλαρώνει. Με κάνει να σκέφτομαι, γιατί αλλάζει' τότε έχει κύματα τότε όχι. Και μ' αρέσει να είμαι και στην Τήνο.

Τώρα τελευταία δεν πάω, βέβαια. Ούτε διακοπές κάνω με όσα έχουμε με «Το Σπίτι του Ηθοποιού».

Και τώρα εγώ, που έχω απέναντί μου την Άννα Φόνσου, πώς θα μπορούσα να συμπυκνώσω όλη αυτήν την πορεία που έχει διαγράψει;

Κοίταξε να δεις, μου λένε πολλοί να γράψω ένα βιβλίο. Αλλά δεν γράφω τέτοια εγώ, δεν θέλω.

Έχω μια ιστορία περίεργη -γιατί φυσιολογική δεν είναι- αν βάλεις ότι ήρθα από την Τήνο, ένα πλάσμα «άθλιο», με έναν γάιδαρο και πούλαγα λεμόνια και πορτοκάλια. Γιατί ο πατέρας μου ήταν εξορία. Ήταν κομμουνιστής. Είχα την αδελφή μου και τη μητέρα μου άρρωστες, φυματικές. Εκείνη την εποχή, όταν ήσουν φυματικός, δεν μπορούσες να κάνεις και πολλά πράγματα.

Μέχρι να τακτοποιηθούμε και να 'ρθει ο μπαμπάς μου απ' την εξορία –δεν υπέγραψε, αρρώστησε- και να νιώσω οικογένεια... Είχα έναν εξαιρετικό πατέρα και μια μάνα, που μ' έκαναν να ξεχάσω όλα τα πριν και να νομίζω ότι γεννήθηκα στα εννιά μου χρόνια, που συναντηθήκαμε όλοι.

Η τύχη μου «άνοιξε». Γνώρισα και την Κατερίνα την Ανδρεάδη, μια σπουδαία ηθοποιό. Το κτήριο, που κάνω τώρα δίπλα στο «Σπίτι του Ηθοποιού», το ονομάζω «κυρία Κατερίνα».

Δεν ξέρω τι της ήρθε... Το παιδί που δεν έκανε; Ο αυθορμητισμός μου; Που της έλεγα: «Ξέρετε, εγώ είμαι πρώτη μαθήτρια, αλλά δεν μπορώ να σπουδάσω γιατί δεν έχω λεφτά». Και με σπούδασε. Είδε ότι μπορώ να τα καταφέρω στο θέατρο, με έστειλε στη σχολή Ροντήρη. Ήμουν και μαζί της πολύ. Με εκπαίδευσε ότι πρέπει να αρχίσω από μικρούς ρόλους, μέχρι που η Βουγιουκλάκη αρνήθηκε το έργο κι έπαιξα τον μεγάλο ρόλο. Και μετά, «καβάλησα» ένα καλάμι τεραστίων διαστάσεων...

Ναι, ε;

Ε βέβαια. Από 'κεί που δεν με ήξερε κανένας...

Και μετά; Πώς «προσγειωθήκατε»;

Είχα αυτόν τον πατέρα, που σου είπα...

Η δοτικότητα σας ενδεχομένως να σχετίζεται και με το ότι, εκείνη τη δύσκολη στιγμή της ζωής σας, βρέθηκε η κυρία Κατερίνα στον δρόμο σας και σας βοήθησε;

Αυτήν τη δοτικότητα την έχω από μικρό παιδί. Δεν μπορούσα να διανοηθώ ότι μου δίνει, η κυρία Κατερίνα, ένα κέικ να το φάμε στο σπίτι και αποκλείεται, στην Καισαριανή, να μην δώσω και στη διπλανή.

Την πίκρα μου δεν θέλω να τη μοιράζομαι, είμαι πολύ περήφανη. Αλλά πώς μπορώ να μην μοιράζομαι τη χαρά μου; Τα λεφτά μου; Τα φουστάνια μου;

Πληροφορίες

«Ρωμαιοί και Αννέτα» του Ζαν Ανούιγ, σε σκηνοθεσία Άννας Φόνσου

Μικρό Θέατρο Μονής Λαζαριστών (Κολοκοτρώνη 25-27, Σταυρούπολη Θεσσαλονίκης)

Ημέρες και ώρες παραστάσεων (έως τις 26/05): Τετάρτη στις 19.00, Πέμπτη – Παρασκευή στις 21.00, Σάββατο στις 18.00 & 21.00, Κυριακή στις 19.00

Ηλεκτρονική προπώληση εισιτηρίων: more.com

Πληροφορίες – Κρατήσεις: 2315 200 200 και στα εκδοτήρια του ΚΘΒΕ, ntng.gr

Διάρκεια: 120' (με διάλειμμα)

Κατάλληλο για θεατές άνω των 12 ετών

Συντελεστές

Μετάφραση: Αλέξης Σολομός

Σκηνοθεσία: Άννα Φόνσου

Κοστούμια: Άννα Φόνσου

Σκηνικά – Κοστούμια: Δανάη Πανά

Μουσική: Γιώργος Ανδρέου

Φωτισμοί: Στέλιος Τζολόπουλος

Βίντεο: Βαλεντίνα Κόππη

Βοηθός σκηνοθέτη: Μαρία Καραμήτρη

Οργάνωση παραγωγής: Μαριλύ Βεντούρη

Ευχαριστίες στον κο Γιώργο Ανδρέου, για την ευγενική παραχώρηση των μουσικών του έργων, τα οποία αποτελούν αποσπάσματα από τη σουίτα εγχόρδων «Αθανασία»

Παίζουν

Έφη Δρόσου: Μητέρα

Χρύσα Ζαφειριάδου: Αννέτα

Αίγλη Κατσίκη: Τζούλια

Νίκος Νικολάου: Πατέρας

Γεράσιμος Σοφιανός: Φρέντερικ

Δημήτρης Τσιλνίκος: Ταχυδρόμος

Κωνσταντίνος Χατζησάββας: Λουκιανός

Έκτακτη αντικατάσταση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου, Ελένη Μισχοπούλου